

Scénář

V Praze bylo blaze, až přišli Němci 39 a to jsem viděla prvně moji statečnou maminku plakat, tatínek byl předtím na mobilizaci, přišel domů celý rozčilený, protože samozřejmě věděl, že bychom se asi neubránily.

Říká paní Zdena Wittmayerová , kterou jsme měli možnost navštívit a její vzpomínky na 2. světovou válku pro vás zaznamenat.

Na začátku války byla do domu paní Wittmayerové násilím přistěhována paní Korop, kterou vyhnali z Podkarpatské Rusi.

Brzy na to paní Korop zatklo gestapo, protože údajně napsala dopis svým známým, ve kterém se svěřila, že situace je tak svízelná, že se člověk stává komunistou.

Jednoho večera přijeli 2 páni s těmi sklopenými klobouky, jak oni chodívali obyčejně kožený kabátek a k nám domů k paní frau Korop a hned byl slyšet z toho pokoje, vona volala o pomoc, tak maminka anebo tatínek ta-tam vtrhli a a oni už ji táhli ven.

Ále hned nám tlumočil, že druhý den v Pečkově paláci, máme přijít a přinést prádlo, takže jsme udělali pak balík vje v tom pokoji a šli jsme tam s maminkou, to víte, maminka se bála, já taky.

Na konci války, 5. května 1945 rozhlas volal o pomoc, šli tam všichni muži. Ženy a děti stavěly barikády ze všeho, co našly. Neděle, pondělí, úterý, to byly pro všechny dny hrůzy. Potom někdo přijel na kole ze Zdib se zprávou.

Jdou sem Němci a ženou se přes les. Takže tenkrát nás naše maminka uložila do necek. Všechny 3 děti, nohy nám visely asi ven, ale spali jsme v neckách ve sklepě.

Poslední válečná vzpomínka paní Wittmayerové je z úterního odpoledne, kdy přišla zpráva, že Němci zapálili Pražský hrad.

A opravdu vám ten Hrad, já nevím, jak to dokázali, jako když hoří, ale voni nějak všechno ro-rozsvítili anebo jestli tam dali ještě já nevím oheň, zkrátka my jsme plakali už, ale bohužel, skončilo to tak, že najednou začaly nad nás nad námi lítat letadla ta poslední z Letňan, tam byli ještě Němci.

Běželi po poli domů, letadla po nich střílela, ale naštěstí vyvázli bez zranění a znovu se schovali do necek.

A ve středu ráno moje maminka už asi v 5 hodin, vim, že byl rozbřesk sotva, říkala, děti vstávejte, přijeli nás osvobodit Rusové.

Konec války popisuje pamětnice jako omamnou dobu.

Paní Wittmayerová se celý život aktivně věnovala skautingu a o jakékoli těžké etapě svého života mluví vždy s úsměvem. Na posledním skautském táboře roku 1968, než byl skauting zakázán, bratr Goli ke všem zvolal.

Žádná noc netrvá věčně, nebojte se, budeme zase skautovat.

Pro paní Wittmayerovou se toto stalo životním mottem.

